

НАЙВАЖЛИВІШЕ —
НАПРИКІНЦІ

УДК 821.161.2-31

В 25

Галина Вдовиченко

В 25 Найважливіше — наприкінці [Текст] : роман / Галина Вдовиченко. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 336 с.

ISBN 978-617-679-721-0

«Найважливіше — наприкінці» — новий довгоочікуваний роман Галини Вдовиченко, української письменниці та журналістки.

Чоловік і жінка у стані війни, перемир'я і розчарування, надії та віри. Тридцять п'ять років разом, дорослі діти, складний період життя. Той час, коли нарешті варто зрозуміти, що ж насправді єднало й роз'єднувало цих двох.

Це книжка про вміння прощати і співпереживати, не розмінюватися на дрібниці і бути уважними одне до одного і до себе, цінуючи кожен мить цього несамовито швидкоплинного життя.

УДК 821.161.2-31

© Галина Вдовиченко, текст, 2019

© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2019

© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-721-0

Усі права застережено

НАЙВАЖЛИВІШЕ — НАПРИКІНЦІ

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

НІЩО НЕ Є ДОСТОТУ ТАКИМ, ЯКИМ ЗДАЄТЬСЯ

частина 1

ЛІТО — МАЛЕНЬКЕ ЖИТТЯ

— Піднімайся негайно!

Увірвався терпець. Уже й не треба вдавати зі себе злу виховательку. Така і є цієї хвилини, розлючена й недобра, після стількох закликів підвестися з ліжка.

— Вставай же, ледарю! Майже десята, а він все лежить-вилежується. Оце якби не я, то так би й валявся колодою. Підйом, кажу! Бігом у ванну, раз-два!

Галя посуває ходунки до ліжка, металева ніжка бамкає до батареї парового опалення. Дзвінко починається новий день.

Ковдру — набік. Впевненим, водночас обережним рухом береться за чоловікові щиколотки, перекладає його ноги на край ліжка. Віктор обурено вигукує: боляче! Однак сміється, йому лоскотно. Така гра. Йому подобається, коли вона отак верховодить, карбуючи слова, коли стоїть над ним руки в боки. Арія Одарки до Карася. Ні, нехай же чують люди, ні, не буду я мовчати!

Усе складається за відпрацьованою схемою, чіткою, як інструкція: допомогти підвестися, просунути його праву руку в отвір держака на стіні: для кого тут, питається, прикріпили цю штукенцію? Для тебе! Тож хапайся, тримайся, підтягуйся — а що ти думав? — ніхто за тебе це не зробить!

Без коментарів, без жодного лихого слова — слухняний і неагресивний нині — Віктор сідає, крекчучи, хапаючись водночас за держак і за поруччя ходунків, обережно намагає ногами підлогу. Звикає до вертикальної картини світу.

Подмухи ранкового вітерця гойдають довгі прозорі фіранки, напинають їх ніжно-зеленими вітрилами. Чоловіків погляд затримується на них, тоді помалу пливе вздовж вікна, наближається до Галиного обличчя й зупиняється.

— Що будемо робити?

Голос тихий, хрипкий, а все ж не такий безбарвний, як учора, і вираз очей усвідомлений, притомний. Віктор зараз тут, не у своєму світі, не деінде — він тут. Розкуйовджене зі сну волосся за останні пів року геть посивіло. Кількадогова неголеність вже перейшла у стадію бороди, це додає їй власнику віку. Ніколи у нього не було бороди, тепер є. Приємна на дотик, коли торкатися щокою. Це інша гра. Якщо не вдаватися до ігор, то можна хибнутися з розуму, так усе змінилося останнім часом. Разюче. Геть усе, до дрібниць.

Чекати, не підганяти, зараз варто чекати, перш ніж Віктор спробує підвестися. Він має підвестися. Рухатись — обов'язкова щоденна вимога, життєво необхідна вправа, умова існування. Рух — це життя, каже лікарка. Ходити! — нагадує щоразу. Ходити!

— Голова крутиться... — чоловік обережно повертає голову; так несуть повну чашу, боячись розхлюпати.

— То посидь.

З її голосу вже випарувалися одарківські нотки, «Запорожець за Дунаєм» примовк до часу.

— Нема куди поспішати... — одказує стиха.

У їхньому спільному, тепер уже насправді спільному житті, немає суєти і хапливості. Це там, за вікном, миготіння